

Boris Hokr, Leoš Kyša (eds.)

VE ŠTÍNĚ MAGIE

ANTOLOGIE ČESKÉ FANTASTIKY

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Křik. Řinčení zbraní, zvuky umírání. Vzduch páchl kouřem, škvařeným masem a krví.

První hradba padla.

„Ústup! Zpátky!“ řval velitel. „Zp...!“ Do krku se mu zarezil šíp.

Nádvoří se proměnilo v jatka.

Darína štípal v očích kouř. Běžel, kašlal, sípal. Přes slzy neviděl. Kameny pod podrážkami klouzaly krví. Na někoho stoupl, prasklo to pod botou. Možná žebra? Byl to nepřítel, nebo nešťastník, co upadl při útěku? Nevěděl.

Někdo se na něj lepil – další voják prchající před blížící se smrtí, smrděl vystrašeným potem.

Darín slyšel jeho výkřik, když po něm zčistajasna skočil hubený elf. Zakousl se vojákovi do krku, zuby zanechaly krvavý obtisk.

Žoldněř vyběhl zpoza rohu a uviděl bránu druhé hradby. Ano! Byla na dosah, byla...

Zavírala se. Její křídla se pomalu přitahovala k sobě jako čelisti hladového zvířete.

„Ne!“ zaječel.

Černá průrva se zmenšovala, vojáci se cpali kupředu, ale elfové už se k nim dostali.

Nestihne to!

Pokusil se zrychlit, už jen kousek, kousek...

Buch!

Škvíra se zavřela. I přes rachot bitvy uslyšel, jak na druhé straně brány zapadla závora.

Zmocnila se ho panika. Elfové se vrhali na obránce uvězněné před branou a bylo jich mnoho, tak mnoho...

Jako mravenci ve svých černých zbrojích proudili do ulice, rty rudé, zbraně ostré, oči šílené krvelačností.

Darín se zastavil zády k sudům. Musí se odsud dostat! Takhle neumře! Za tohle mu nestojí žádné zlato světa!

Prvního elfa sekl do obličeje, druhého do ruky. Krev, pot, strach. Pach tlení, mokré půdy, lesního humusu.

Elfí pach.

Někdo do něj vrazil, Darín zavrával a upadl na koleno.

A pak odněkud přiletěl ten šíp.

Provrtal mu rameno a přibodl ho k sudu.

Žoldněř zaječel. Nemohl se pohnout. Přišpendlený jako krysa v pasti. Rameno bolelo, nešlo s ním pohnout. Ruka ochabla, meč vypadl z prstů. Horká krev se řinula po ruku.

Jeden z elfů si ho všiml, úsměv krvavých úst, zajiskření v očích.

Vyrazil k Darínovi.

Žoldněř sebou cukl, ale šíp nepovolil. Zaryl patami na dlaždicích. Na těch dlaždicích, které se leskly krví jeho spolubojovníků.

„Ne!“ zaječel, jak se elf přiblížil.

Najednou se před ním objevila maličká rusovláska s velkýma modrýma očima.

Nepatřila tam.

Proč je uprostřed boje? Co tady dělá?

„Daríne!“ vykřikla a vztáhla k němu ruce. „Pomoz mi! Daríne!“

Zavřel oči.

„Daríne!“

„Ne, prosím...“

„Hej! Daríne!“

Zamrkal.

Chvilku mu trvalo než ve tváři, která se nad ním skláněla, poznal Sigrídu.

Roztřeseně zvedl ruku. Necítil žádný odpor. Žádný šíp, žádný sud, žádný elf.

Nádvoří zmizelo, vzpomínka se rozplynula. Sen odešel, ale strach z něj zůstal.

„Měl jsem... měl jsem sen,“ zamumlal a promnul si rameno. Stará jizva zase bolela.

„Kalenian?“ zeptala se vědoucně a chopila se lahve.

Přikývl.

„Taky se mi o něm zdává. Byla to hnusná díra.“

„To teda.“

Ponořili se do sdíleného ticha.

Darín se v duchu vrátil opět do Kalenianu.

Sigrída s Jarfem mu zachránili krk, když ho šíp přibodl k sudu. Žoldněřka tehdy také skončila na té špatné straně brány, ale v malém hloučku bila elfy hlava nehlava. A pak se brána otevřela a přeživším vojákům vyjeli na pomoc jezdcí. Rozehnali elfy na dost dlouho, aby se ranění dostali do bezpečí.

Byl to zázrak. Darín nikdy předtím nezažil, že by se obránci vraceli pro své lidi.

Až později zjistil, že Sigrída s Jarfem našli na bitevním poli zraněného knížecího syna, a dovlekli ho až před bránu, kde ho uviděl kníže.

Ti dva za to dostali trojnásobek žoldu a našli mezi sebou pochopení a lásku. Ona, škaredá a neženská, on hloupý prostáček.

Někdy stačí málo.

A Darín měl prostě štěstí. Přežil svou smrt, rameno se mu zahojilo a po bitvě odešel na sever, kde zapomněl na své sli-by o počestném životě. Ale elfí oči zářící krvelačností ho ve snech nikdy nepřestaly strašit.

Stejně jako ty druhé – modré oči dítěte, které potkal mnohem, mnohem později.

Natáhl se po lahvi nedopitého vína.

Žoldněrka zamlaskala. Očividně i její myšlenky se točily kolem války, protože se zeptala: „Jak se jmenoval ten řezbář, co nám ho strčili na povel? Carún? Corún?“

„Corbún.“

„Corbún! Byl strašnej.“

„To ano. Pamatuješ si tu sošku, co míval?“

„Tu, co vypadala, že jí místo ksichtu vyřezal zadek? Jasně, že jo. Strašil s ní každýho, kdykoli jí vytáhnul.“

„Nikdy jsem nepochopil, jak to mohl být řezbář.“

„Když mu rozštípli hlavu na dvě půlky, tak jsem celkem pobrala, že to nebyl voják.“

„I tak ale vydržel dlouho.“

„Dýl než jiný zelenáči. Ale ono je fuk, jestli člověk umře první nebo poslední den bojů – mrtvej je pořád stejně. A Corbún přežil tak dlouho jen proto, že máchal mečem jak větrnej mlýn. Stála jsem vedle něj jednou a málem mi vypíchnul oko. Byl jak posednutej.“

„Třeba ho posedl Kurghór za to, že zprznil jeho sochu.“

„Kdyby ho posednul Kurghór, tak jsme vyhráli.“

Darín zklamaně protáhl tvář. „Dodnes nechápu, jak s nimi mohli uzavřít mír.“

Sigrída pokrčila rameny. „Já dodneška nechápu, proč jsme tam zůstali tak dlouho.“

„Jak to myslíš?“

„Měli jsme prásknout do bot, hned jak to začalo vypadat blbě. Sice slibovali hodně zlata, ale moc lidí tam chtělo a ty, co ne, z toho měli stejně leda hovno.“

„Ty s Jarfem jste z toho měli pěknou sumičku.“

„Za to, co jsme tam museli vydržet? Ani zdaleka ne. Měli jsme z toho akorát šrámy.“

„Na duši?“

„Na těle, blbečku. Duši ať vezme Kurghór.“

Ušklíbl se. „Co jsi za ta léta vlastně dělala? Myslel jsem, že si s Jarfem koupíte statek – mluvili jste o tom.“

„Mluvili.“

„To nevyšlo?“

„Očividně.“

„Proč ne?“

Žoldněrka hvízdavě upustila vzduch mezi zuby. „Jarf byl nemocnej, ve městě jsme našli felčara, ale bylo to drahý. A prachy po čase vyschly, tak jsme prostě zase nabízeli zbraně těm, co zaplatili. Chvilí jsme sloužili na hradě jednomu chlapíkovi, fajn práce, v teple, v suchu...“ Pohled se jí na okamžik rozostřil, než potřásla hlavou. „Ale pak natáhnul brka. A ty časy jsou už stejně pryč.“ Zadívala se na něj a ušklíbla se. „Jaká je tvoje výmluva?“

„Moje výmluva?“

„V Kalenianu ses zapřísahal, že si najdeš ženskou a budeš mít hafo dětí. Ale u pasu máš meč, ve vlasech vši a vypadáš, jako že zase zdrháš před průserem. Tak co se stalo u tebe?“

Modrooké dítě s rusými vlasy, které k němu natahovalo ruce, šípy svištící vzduchem.

Vzpomínka zaútočila plnou silou.

Sklonil oči a rychle upil z lahve, aby Sigrída neviděla jeho výraz, než se uklidní.

„Obvyklý příběh,“ odpověděl pak chraplavě. „Děvky, chlast, kostky. Chtěl jsem si najít ženu, ale v první vesnici za Kalenianem jsem našel Sedmikrásku. Nebo Pomněnku? Už nevím. Ale byla hezká a blízko, a když přinesla víno, nějak jsem na hledání ženy zapomněl. A tak to šlo všechny ty roky – občas práce, pak ženské a kořalka.“

„A dál?“

„Dál?“

„Co se podělalo, že jsi tady, a ne v náruči děvky?“

Křičela. Strašlivě a pronikavě, volala jeho jméno jako úpěnlivou modlitbu, ale on se neotočil. A ty modré oči se mu zaryly do duše, viděl je...

Zhluboka upil. „Došly mi prachy. Co tvoje noha?“

Naklonila hlavu ke straně. „Proč uhýbáš?“

„Neuhýbám. Nemám ti co říct.“

„Nevěříš mi.“

Na tváři se mu objevil pochmurný úsměv. „Já nevěřím nikomu, Sigrído.“

„Prošli jsme spolu válkou.“

„Válkou jsem prošel s hodně lidmi a tam jsem se naučil, že důvěra zabíjí. Je to lepší bez ní.“

„Jsi srab.“

„Já vím,“ řekl málem, ale nakonec neodpověděl. Jen si promnul rameno. Jizva ho zase rozbolela. „Půjdu se projít.“

„Do vesnice mezi mrtvoly?“

2

Teplická věznice je nejmenší v republice z hlediska kapacity a mezi mukly – zejména těmi zkušenými – oplývá oblibou. Téměř každý by se tam rád dostal a důvodem nejsou jen umělecké sklony jejího ředitele.

Po obligátním legitimování se ve vrátnici, odevzdání služebních zbraní a mobilů je uvítal právě pan ředitel. Asi padesátiletý statný chlap s krátkým hustým plnovousem, chytrýma očima a hlavou holou jako koleno. Minimálně pro Matyáše

nepředstavoval prototyp vězeňského ředitele, tenhle vypadal jako šéf nějakého menšího rodinného hotelu.

„Patří k našim klidnějším klientům,“ rozkládal ředitel, zatímco procházeli systémem bezpečnostních dveří a mříží. „Ale většina našich klientů, když nepočítám zuřivé výjimky ve vazební části, jsou docela klidní.“ Se zabzučením se dostali přes další mříž.

Na chodbách byly v nepravidelných intervalech rozmístěny plastiky nebo dokonce obrazy. Ředitel dobře viděl, že si jich Matyáš všímá, jindy by mu možná poskytl zasvěcený výklad, dnes však měli na práci něco zásadnějšího.

Návštěvní místnost vyklizená, pouze jeden stůl, jedna židle. Na té seděl s nervózním úsměvem člověk, jehož fotografie pořád plnily první stránky všech novin, o internetových portálech nemluvě.

Legenda českého špinavého podnikání a průniku podsvětí do politiky od devadesátých let do současnosti, sám velký František Mrázek.

Nevypadal dobře, a už vůbec ne jako mafiánský kmotr, jako kápo, do jehož pozice ho média stále pasovala. Připomínal strejčka ze sousední chalupy. Přibral na hmotnosti, zakulatil se, přišel o většinu vlasů, poslední mohykány účesu měl přerostlé, mastně mu splývaly okolo opuchlého obličejce, seděl sklesle, neoholený. Útok z roku 2006 ho sice nezabil, ale nebyl od smrti daleko, nesl si následky a podle toho, co Matyáš věděl, ponese si je do konce života.

Nelitoval ho.

Mrázek kývnutím hlavy pozdravil ředitele, tázavě se podíval na jeho doprovod: „Kejklíři?“

Jandera nechápavě zvedl obočí, ale Matyáš přikývl. Kejklíři patří ke slangu podsvětí pro lidi, co dokáží *manipulovat*, pro kouzelníky, pro mágy. Slang dobře vyjadřuje nedůvěru, pohrdání a možná i strach, který tihle lidé mají vůči jedincům, jejichž schopnosti jaksi úplně nepatří do mechanického, fy-

zikálními pravidly spoutaného světa. Přesto kejklíře sami rádi používají, zejména příslušníci galerky, kteří se rekrutují z okolí světských.

„Už ho dostali?“

Ředitel zakroutil hlavou. „Nechám vás o samotě, kdyby něco, stačí zazvonit na službu, ale myslím, že nebude třeba, pan Mrázek patří mezi naše vzorné vězně. Jsme za něj skoro rádi.“ Matyáš nedokázal odhadnout, zda se ve větě skrýval sarkasmus, nebo ne.

„Počítáte mě mezi jeho další cíle,“ neptal se Mrázek. „A máte pravdu. Potřeboval bych se z krimu dostat ven...,“ nechal větu nedořečenou.

Chvilka ticha.

„Jo, jasně, jste jenom pěšáci, tohle není ve vaší moci, chápu, chápu.“ Před šesti měsíci se rozhodl přistoupit na komplexní dohodu se státem a jeho justicí, rozhodl se přiznat k některým zločinům a přijmout nepodmíněný trest. Po mediálně sakra sledovaném procesu ho poslali do tepláků na dva a půl roku. Po odsezení třetiny trestu měl nárok na žádost o prominutí zbytku a nikdo nepochyboval, že...

Mrázek, zázračně zachráněný z náručí smrti v 2006, se hodlal kát a odsloužit si trest. Všechno bylo promyšlené, kriminální impérium mohl přece řídit s trochou snahy i odtud. Jeho hry byly vždy složité, i tahle.

Ale netušil, jak se vše vyvine v Jižní Africe. S tak zásadními změnami nepočítal ani on, předpokládal, že za nějakých patnáct, osmnáct měsíců bude venku. A pokud by byl venku, přece jenom by měl větší šanci se Káčkovi postavit. Tady v krimu měl ruce svázané, možnosti větší než jakýkoliv z jiných muklů, ale pořád minimální.

„Ten dobytek si myslí, že jsem mu zabil otce, že jsem ho vyštvál z republiky, že jsem proti němu poštvál všechny a všechno, že jsem ho okradl o majetek. A to ho sere nejvíc, prachy, ani otec ho nebolí tolik jako to, že nedosáhne na svoje špinavě

vydělaný miliardy,“ povzdechl si Mrázek. Najednou se usmíval. Věděl, že dva policisté, kteří před ním stojí, mohou být jeho velkou šancí, jak si zachránit krk. Možná jedinou šancí. „Nikdy jsem nepoužíval kejkliře jako on, tolik, nikdy jsem je nevydíral, nemučil. Jsem slušný podnikatel, co prostě udělal pár chyb.“

„Jsme tady, abychom zvážili rizika možného magického útoku na vaši osobu,“ sdělil mu Jandera. Někdejší proslavený Mrázkův šarm na policisty nepůsobil, byl to jenom tloustnoucí postarší chlap ve vězeňských hadrech.

„Jo, právě jsem mluvil s nějakým kriminalistou a nějakým expertem, co si myslí, že sem Káčko pošle komando s kulometama a granátama. Starý myšlení, dobrý myšlení. Podle vás sem zase hodlá poslat démona nebo co?“ Zašklebil se. „To abych strachy nespal, co?“

„Opravdu tady nejsme kvůli konvenčním hrozbám,“ Matyáš se snažil působit profesionálně. „Musíme provést základní opatření proti magickým útokům. Není to nic složitého, nic bolestivého ani nic časově náročného. Podle regulí vězeňské služby nejsme oprávněni provádět žádné zásadnější zásahy, a i ty nejmenší pouze s vaším vědomím a souhlasem, pokud to...“

„Jasně, pokud to nenařídil soud a ten to nenařídil, by mi právníci dali vědět. A navíc hajzl utekl dneska ráno, tak rychle české soudy fakt nepracují, to vám garantuju, měl jsem na jejich pomalosti založenou živnost.“ Zasmál se. Do smíchu se však zjevně nutil. „Jak mám vědět, že nepracujete pro něj?“

„Cože?“ vyhrkl uraženě Jandera.

„Pokud bych vám povolil provést nějaké vaše čáry máry, jakou mám jistotu, že to nebude na jeho rozkaz a že mi to třeba zítra neurve hlavu nebo nezpůsobí nějakou rychlou, bolestivou rakovinu? Ne, že bych měl bolesti málo.“ V jeho očích i opuchlé tváři se mihla předchozí tvrdost, nemilosrdnost.

„Jsme policisté,“ pokoušel se Jandera.

Mrázek se pomalu zvedl. Stál nakřivo, padal na levou stranu, ani nejlepší chirurgové nedokázali víc, vrátit ho do původní formy. „Málem jsem tam na té zkrvené ulici umřel. A když se našel člověk, co mi to udělal, náhodou se zjistilo, že je bývalý člen elitního policejního zásahového týmu... elitního... policejního... týmu.“ Odsekával jedno slovo od druhého.

Mrázek se rozčilil. Nervy měl zjevně nadranc. Jeho předchozí klid byla pouhá póza, divadelní nebo filmová role drsného mafiánského šéfa – pardon, nyní kajícího se podnikatele, která mu dlouho nevydržela. Rozhazoval rukama a cosi vykládal, mluvil spíše pro sebe nebo pro někoho v místnosti nepřítomného. Jeho slova ke dvojici speciálních policistů příliš jasně neputovala.

Matyáš zaznamenal, že vzduch se začíná tetelit. Mohla to být pouhá halucinace nebo také ne. Mrázekovo drmolání se rozpadlo na izolovaná slova. Mafián se na ně náhle podíval, v očích měl strach a bolest.

„Do prdele,“ zavrčel Matyáš. „Teď zrovna ne, kurva.“

Jandera si neuvědomoval, co se děje, potácel se ze strany na stranu, oči nechápaté, vlastně prázdné. Sílicí magie ho odpojovala od reality.

„Káčko, zasraný Káčko!“ zařval Mrázek tak hlasitě, že praskla žárovka ve světle pod stropem. Nebo to bylo tou silou všude okolo. Matyáš se vrhl ke dveřím a začal do nich bušit:

„Služba! Služba!“ Zvonil na zvonek, slyšel dobře jeho řinčení.

Nic.

Nikdo venku je neslyšel.

Uklidnil se. Nádech. Výdech. Pár nadávek.

Jandera se zhroutil na podlahu, oči obrácené v sloup, hladina magie už na něj byla příliš silná. Na oddělení ho používali jako lidský indikátor, na rozdíl od jakéhokoliv přístroje dokázal vystopovat i poměrně slabé stopy magického působení.

Není moc variant dalšího postupu.

Matyáš si zuby rozerval kůži na zápěstí. O noži nebo něčem ostrém mohl pouze snít. Mrázek stál u dveří a bušil do nich.

Blbost, blbost, jsme v bublině. Představoval si, jak venku se strážní baví o rodinách, o pivu, o teplickém fotbalovém klubu. Nemůžu použít Mrázkovu krev, mohlo by to být horší než lepší. Nechci použít Janderovu krev.

Musím riskovat s vlastní. Kurva, kurva, kurva.

Neslyší nic.

Je tu sice kamera, ale bezpečnostní technik v řídicí místnosti nevidí nic.

Magie je nyní silnější jakékoliv technologie, její moc roste s každým měsícem, každým týdnem, nebude trvat dlouho a všechnu moderní technologii odstaví, změní, učiní z ní zastaralý šunt.

Krví začal kreslit po linoleu podlahy obrazce. Neexistoval pro ně žádný vzorník, každý si je mohl vymyslet podle sebe. Samy neměly magický význam, sloužily pouze jako nástroj soustředění kouzelníka.

Nikdo z nás nemá žádnou čarodějnickou akademii, jenom ti, co měli smůlu jako já, prošli přípravkou na Vysočině ještě za minulého režimu, a nezapomínej na dědky, nikdy nezapomínej na dědky.

V přípravce jsem se dozvěděl základy od ženských a chlapů, co si museli všechno sami vymyslet, sami vyzkoušet. Dědci mi pomohli udělat pár dalších důležitých kroků.

Krev současně jako médium i oběť.

Není moc času. Přesněji, není skoro žádný čas.

Druhá strana odpověděla téměř okamžitě. Aby ne. Naléhavost boje o vlastní život dovolila Matyášovi soustředit se na vyvolání velmi rychle a hlavně, hlavně na podlaze bylo stále více krve. Sakra moc krve. Přehnal to s kousnutím do zápěstí, přehnal to.

„Musíš nás dostat pryč!“ kvílel Mrázek. Měl děsem vytřeštěné oči, jeho poklid mafiánského kmotra se vypařil, jako kdyby nikdy nebyl.

Cosí se začalo zhmotňovat pod stropem. Ne, něco se začínalo zhmotňovat místo stropu. Dveře nikdo neotevíral.

Matyáš beztvářeho démona, který se jim materializoval nad hlavami, ani vzdáleně nepoznával. Netušil, jaké má schopnosti, jak se je pokusí zlikvidovat. Těžko sem však jde na přátelskou návštěvu. Démonů je sakra moc, tisíce, miliony druhů, neexistuje nic jako jejich systematizace nebo katalog. Člověk při většině vyvolávání ani netuší, kdo nebo co mu odpoví.

Vznesl přání.

Obratem mu v hlavě vybuchla odpověď s požadavkem ceny.

„Kurva! Nemám, kde bych to tady sehnal!“

PŘÍSAHU, CHCEME PŘÍSAHU. A DVOJNÁSOBEK. DO TÝDNE! Burácelo mu hlavou a trhlo mozkové buňky na kusy. Kousnul se do jazyka a ucítil železitou pachutí krve. V duchu zakvílel, víc krve už ne, kurva! Jestli ten hajzl ucítí ještě víc krve, všichni se z toho posereme. Jeho démon se také zjevil, samé ostny, samé zuby.

„Přísahám!“ zavrčel Matyáš a nepoznával svůj hlas. „Dvojnásobek a do týdne!“

KAM?

Jandera omdlel, z uší mu tekla krev. Nebyl čas se o něj starat. Další krev dalšího člověka, pane bože, ztrácel Matyáš rozum, zatím se podělalo všechno, co se mohlo podělat.

„Vystrkov,“ zachrptěl Mrázek. Z protohmoty, v níž se proměnil strop, se oddělila chapadla a jedno si již hledalo jeho krk. Další chapadla omotala Janderu.

Matyáš mu neměl potřebu ani čas vysvětlovat, že jeho démon neposlechne. Chapadla se smrštila a Janderovo tělo do slova prasklo. Všude spousta krve! Kurva! To nemohl přežít! Spousta krve!

Gerard Balard si nalil druhou skleničku koňaku, zatímco kávy se ani nedotkl. Já si naopak dal to kafe a obezřetně jsem sledoval sklenici s alkoholem. Ne že bych měl s pitím problém, ale potřeboval jsem se ovládat a koňak by mi rozvázal jazyk.

„Včera došlo k dalšímu, no, prostě zjevení v Saint Pierre,“ pronesl po chvíli plukovník.

„Myslíte materializaci duchovní entity, ne?“ dala si nohu přes nohu madam Colette a na všechny se usmála.

„Nebo taky to,“ pokrčil rameny voják. Colette to našťěstí přešla bez poznámky.

„Jde o to, že skoro každý druhý den někdo vidí průhledné tělo bez hlavy. A každý na tomhle zatraceném ostrově ví, komu srazila hlavu gilotina,“ prohlásil.

„Komu?“ zeptal jsem se. Pořád jsem netušil vůbec nic. Blondýna protočila oči v sloup.

„Sitarane. Vyprávěla mi o něm babička a jí zase její babička. Ten příběh zná každý. V roce 1910 popravili v Saint Pierre dva zločince, kteří se svou bandou povraždili asi tucet místních obchodníků. Nejhorší z nich byl právě Sitarane. Druhý se jmenoval Fontaine. Oba se kromě vražd věnovali černé magii. Svě oběti údajně dokázali právě pomocí magie uspat, aby je mohli v klidu okrást a zabít. Každé tělo zohavili při nějakém rituálu černé magie, aby je to ochránilo před četníky. Nakonec je ale stejně chytli a všechny členy bandy odsoudili. Ti další dostali jen doživotní tresty nucených prací. Navzdory tomuto odhalení se z nich brzy stal kult. Lidé věří, že jim Sitaranův duch může pomoci páchat zločiny. Snad každý zloděj jde obětovat k jejich hrobu, aby se mu podařila příští akce,“ ujala se slova prokurátorka. Mluvila stručně a věcně.

„Věříte tomu?“ zeptal jsem se.

Prokurátorka jen pokrčila rameny.

„Funguje to minimálně v lidských hlavách. Máme plnou složku lidí, co se šli před spácháním zločinu poklonit Sitaranovi, aby jim pomohl. V osmdesátých letech chtěl jeden komisař z Paříže nechat ten hrob odstranit, ale nenašel jediného dělníka nebo četníka, co by to provedl. Každý se bál na ten hrob ve zlém byť jen sáhnout, aby jej duchové těch vrahů neprokleli. Lidé tady byli vždy dost pověřiví. Formálně jsme součástí Francie, ale musíte pochopit, že tady v horách žijí lidé v jiném čase, pane Kosku,“ odvětila.

„V souladu s přírodou, to jsme my Evropané zapomněli,“ pokývala vážně hlavou Colette.

Ignorovali jsme ji všichni tři.

„Zjevoval se duch toho vraha lidem někdy dřív?“ vyzvídal jsem dál.

„Ne a v tom je ten problém. Teď o tom mluví celý ostrov. Lidé si šuškájí, že se děje něco opravdu zlého. Všude to vře.“

Za poslední měsíc se ztrojnásobil počet loupeží a krádeží. Myslíme, že to určitý druh lidí provokuje k větší aktivitě, protože věří, že je Sitaranův duch ochrání, nebo přímo podněcuje. Proto jsme také povolali na pomoc armádu,“ vysvětlila kreolka a pak mi podala tlustou složku s případem, na který někdo nejdřív naškrábal sedmimístné číslo a pak to přěskrtl červenou tužkou a napsal „Sitarane“.

„Než se zeptáte, co se před těmi zjeveními změnilo, tak tohle – našli jsme tři mrtvé, které někdo rituálně rozřezal. Když se objevily první zprávy o Sitaranovi, dala jsem si dva a dva dohromady a vystrachala v archivu starou složku Simicoudza Simicourba. Bylo to civilní jméno hlavního vraha, než si začal říkat Sitarane. Jeho způsob popravy někdo po více než sto letech dokonale zkopíroval,“ vysvětlila.

Opatrně jsem složku otevřel. Zbytečně. Neobsahovala archiválie, ale jejich kopie. První jsem vzal velkou fotografii těla, které někdo nahé rozřezal celkem devíti dlouhými řezy, a tím na něm vytvořil symbol, který jsem v životě neviděl. K fotce z druhé strany přicvakla prokurátorka kopii opravdu starého snímku, který zachycoval podobně znetvořené tělo.

„Je v slušném stádiu rozkladu. Kde ho schovali?“ zeptal jsem se při pohledu na současnou fotografii.

„Nikde. Všechna těla našli vysoko v horách turisté. Ležela na volně přístupných místech, kam ale návštěvníci zas tak často nechodí,“ odvětila kreolka.

Prohlížel jsem si další nahé mrtvolky nafocené z různých úhlů pohledu. Na volné řezy vytvářející na jejich tělech podivný znak někdo použil něco opravdu ostrého. Nevšiml jsem si žádných přerušovaných řezů nebo seků, jimiž by vrah zápolil s nepoddajnými svaly a šlachami. Někdo je rozkrájel, jako by si nožem hrál s marmeládou.

„Ty vraždy probudily temnou energii, která přivolala vzpomínku na ducha toho nešťastného zločince. Pracuji na jejím

uklidnění, není to ale lehké,“ vstoupila do debaty Colette. V ruce při tom držela svůj ametyst a trochu jím kývala.

„Plukovníku, prosím, podejte mi ten koňak,“ otočil jsem se na vojáka a prokurátorka ihned přistrčila svou prázdnou sklenici.

„Alkohol vám zablokuje třetí oko,“ zabodla do mě svůj pohled blondýna.

„Myslím, že jsem ochoten to risknout,“ odpověděl jsem a hodil do sebe panáka.

Probíral jsem se fotkami ve vyšetřovacím spise a poslouchal další várku informací od prokurátorky a plukovníka. Zajímaly mě hlavně oběti a případné propojení mezi nimi. Samozřejmě to napadlo i Monique Dubois. Dva chlápci pocházeli ze Saint Paul a jeden ze Saint Pierre, přístavu na jihu, kde Sitarana a jeho komplice kdysi popravili. Jeden byl nezaměstnaný, další pracoval jako rybář a třetí byl údržbářem na základní škole. Navzdory malé rozloze ostrova se nejspíš nikdy nepotkali. Jejich příbuzní a známí nezaregistrovali nic podivného v jejich chování. Jednoho dne prostě někam odešli a pak už je jenom někdo rozřezal a nechal v horách.

Plukovník nakonec roztáhl na stole mapu ostrova, na níž červené křížky označovaly místa, kde mrtvoly našli. Modrých křížků tam bylo o poznání víc.

„Co to je?“ zabodl jsem prst do jednoho z nich.

„Madam Collete pomocí svých... no... schopností... hledala další těla,“ vysvětlila rozpačitě prokurátorka.

„A našla?“ zeptal jsem se.

„Musíte pochopit, že ty věci nejsou jednoduché. Potřebuji se napojit na astrální sféry, soustředit se, a ta negativní energie všude kolem...“ spustila blondýna obvyklou tirádu ezo balastu.

Prohlédl jsem si plukovníkův stůl a spatřil na něm nůž na dopisy.

„Možná byste to mohla zkusit znovu. Třeba teď díky spojení s mou energií zaměříte případné další tělo lépe.“

Musel jsem se vážně přemáhat, abych nezněl sarkasticky.

„Hm,“ ušklíbla se Colette a rozhlédla se po ostatních lidech v místnosti.

„Schválně, chytte mě za ruku, zavřete oči a určitě na to přijdete,“ vyzval jsem ji, a když rozhoupala ametyst, uzmul jsem nůž ze stolu. Plukovník si toho všiml, ale nijak nereagoval. Francouzka začala kývat přívěškem nad mapou a říkat něco o sférách, karmě a zbloudilých duších. Já se při tom pořádně řízl do levé ruky a nechal na podlahu odkapávat krev. Pravačkou jsem pak stiskl Colette za volné zápěstí.

„Ach, Bakulgo...,“ vydechl jsem vyděšeně.

BORIS HOKR, LEOŠ KYŠA (EDS.)

VE STÍNU MAGIE

Napsali Theo Addair, Roman Bureš, Oskar Fuchs,
František Kotleta, Jan Kotouč, Vilém Koubek,
Míla Linc, Lucie Lukačovičová, Petra Lukačovičová,
Michaela Merglová, Petra Neomillnerová, Julie Nováková,
Mark E. Pocha, Kristýna Sněgoňová, Petr Stančík,
Zuzana Strachotová, David Šenk, Dalibor Vácha.
Povídku *Lesy mají oči* ze slovenského originálu
přeložili Erika Ena Adamcová a Oskar Fuchs.

Ilustrace na obálce Satine Zillah.
Grafická úprava obálky Lukáš Tuma.
Předmluva a úprava medailonků Martin Fajkus.
Redakce Pavlína Kajnarová.
Vydalo Nakladatelství Epoque, s. r. o.,
Kaprova 12, 110 00 Praha 1,
v roce 2019 jako svou 722. publikaci.
První vydání, 632 stran.
Sazbu provedl Jaroslav Uhlíř.
Vytiskly Těšínské papírny, s. r. o.

Knihy **Nakladatelství Epoque** můžete zakoupit
u svého knihkupce nebo si je lze objednat
písemně na adrese: **Kaprova 12/40,**
110 00 Praha 1 – Staré Město,
telefonicky na čísle: **224 810 353,**
e-mailem na adrese: **objednavky@epocha.cz,**
nebo na internetové stránce: **www.epocha.cz**

facebook.com/fantastickaepocha
facebook.com/nakladatelstvi.epocha